

B R I A N D O E R K S E N

Make Love
Make War

Overwinning door aanbidding

MAKE LOVE, MAKE WAR:
OVERWINNING DOOR AANBIDDING

Originally published in the U.S.A.
under the title *Make Love, Make War*

Copyright © 2009 Brian Doerksen

Oorspronkelijke uitgever: David C. Cook, 4050 Lee Vance View,
Colorado Springs, Colorado 80918, U.S.A.

Copyright © 2010 Nederlandse uitgave: Gideon

Auteur: Brian Doerksen

Vertaling: Tineke Tuinder

Met dank aan Marcel Tiemensma voor zijn hulp bij de vertaling
van de Tips voor Liedschrijvers

Omslagontwerp: David Sørensen

Omslagfoto: Jimmy Abegg

Jaar van uitgave: april 2010

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-6067-927-2

NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd,
opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze
dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand
of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen,
zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system,
or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical,
photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations
in critical reviews or articles, without the prior written permission of the
publisher.

Voor alle aanbidders die zingen temidden van lijden
en in het verborgene...

Je denkt misschien dat je onbeduidend bent,
maar in de ogen van God ben je waardevol.

Je denkt misschien dat je vergeten wordt – maar net
als de vrouw die welriekende olie over Jezus' voeten goot,
zul je worden herinnerd in de hemelse zalen
en je beloning zal groot zijn!

Inhoud

Een woord van dank		9
Voorwoord bij de Nederlandse uitgave		11
Inleiding		13
Bij de afgedrukte liederen		17
Hoofdstuk 1	Come, Now Is the Time to Worship	19
Hoofdstuk 2	Holy God	39
Hoofdstuk 3	Father, I Want You to Hold Me	63
Hoofdstuk 4	Refiner's Fire	81
Hoofdstuk 5	Fortress 144	101
Hoofdstuk 6	Today (As for Me and My House)	119
Hoofdstuk 7	Psalm 13 (How Long O Lord)	131
Hoofdstuk 8	Your Faithfulness	153
Hoofdstuk 9	Hallelujah (Your Love Is Amazing)	165
Hoofdstuk 10	It's Time for the Reign of God	183
Hoofdstuk 11	With All My Affection	201
Hoofdstuk 12	Song for the Bride (Jesaja 30:15)	217
Opwekkingsliederen waarvan Brian Doerksen tekstdichter en componist is		236

Een woord van dank

Dit boek is er gekomen omdat diverse mensen mij hebben aangemoedigd. Ze geloofden dat ik de woorden in mij had.

Don Pape – jij zag iets, en door jouw telefoontje is de zaak aan het rollen gebracht. Dank je wel voor je vertrouwen in mij en voor je aanmoediging dat ik tot iets in staat wat ik nog niet eerder had gedaan.

Pam Dyck en de vrouwen in mijn gebedsschild – terwijl ik onderweg was naar Colorado Springs, waren jullie als groep voor mij aan het bidden (**Pam, Valerie Ensor, Rebecca van Noppen en Diane Friesen**). En jij zag een beeld van mij terwijl ik een boek aan het schrijven was. Zonder jullie bevestiging, gebeden en bemoediging zou dit boek er niet gekomen zijn, denk ik.

John Blase – jij bent een geschenk, een schrijver van formaat. Jouw redactionele kwaliteiten hebben mij geholpen te zeggen wat in mijn hart leeft. Dank je wel voor alle vriendelijke bemoedigingen tijdens het proces.

Gary Best – jij bent de eerste voorganger in de kerk die iets in mij zag, hoewel ik nog heel jong was en vol jongemannendrukte zat. Je hebt gezien dat ik bijna buiten gevecht werd gesteld, en toch had je vertrouwen in mij. Ik wil je laten weten dat ik nog altijd dankbaar ben voor je geloof in deze jongen.

Carol Wimber, Jeremy Cook en allen bij Vineyard Music – hartelijk dank dat jullie in mijn beginjaren de kerk hebben laten kennismaken met mijn intieme aanbiddingsliederen.

Hans Groeneveld, John Coleman, Chris Springer en mijn Integrity-familie – hartelijk dank voor jullie overtui-

ging dat ik, als schrijver van aanbiddingsliederen, de kerk iets te zeggen heb. Dank voor alles wat jullie doen om de liederen naar buiten te brengen.

Karin Esau – jouw profetisch inzicht en je hulp bij mijn administratie en het beheer van mijn agenda hebben mij al deze jaren op de been gehouden. Dank je wel dat je zoveel zorgen van mij wegneemt, waardoor ik mijn aandacht kan geven aan de taak waartoe God mij heeft geroepen.

Dean en Janine Richmond, Dave en Dee Hensman, Irv en Karin Esau – mijn vrienden en mijn pastorale team bij de Bridge in Abbotsford (British Columbia). Wat is het een vreugde om, zij aan zij, met jullie te dienen. Hartelijk dank dat jullie mij zegenen en mij de vrijheid geven de kerk in haar geheel te dienen door projecten zoals dit.

Joyce – jij bent mijn grootste hulp en mijn hartsvriendin. Jij helpt mij als geen ander om mijn roeping voor ogen te houden. En jij houdt mij met beide benen op de grond, op een bemoeidigende manier. Dank je wel dat je me hebt bijgestaan in alle stadia die ik tijdens het schrijven van dit boek heb doorlopen.

Voorwoord bij de Nederlandse uitgave

Telkens wanneer ik het genoegen heb naar Nederland terug te keren, is het zoiets als thuiskomen. Ik kan moeilijk uitleggen wat het precies is. Joyce, mijn vrouw, heeft dat gevoel ook. Eén van de redenen zou kunnen zijn dat onze familienaam – Doerksen (oorspronkelijk Durksen) – wortels heeft in de regio Friesland en vele eeuwen terug gaat.

Maar de belangrijkste reden is dat Nederlanders ons de laatste vijftien jaar heel hartelijk en warm hebben verwelkomd, en dat we samen God hebben aanbeden. En na ieder evenement zijn er mensen naar ons toe gekomen die ons hun verhaal hebben verteld.

Ik kan meevoelen met de manier waarop Nederlanders tijdens de aanbidding uiting geven aan hun geestelijke honger. Er is een band met de vroomheid van vorige generaties. Er is een rustig vertrouwen en een liefde voor de theologie, die ik respecteer en waardeer.

Als je dit boek leest, kom je terecht in het hart van mijn levensverhaal. Ieder lied dat ik heb geschreven, ontspringt aan die bron. De liederen ontspringen ook aan het verhaal van God – aan Hem die de bewoners van de aarde, die naar zijn beeld geschapen zijn, achtervolgt met zijn liefde.

Ik heb in de loop der jaren vaak diepe inzichten en ervaringen ontvangen, terwijl ik in stilte een boek zat te lezen. Op zulke momenten heeft God mij vele malen aangeraakt.

Eigenlijk ben ik niet een man voor massale bijeenkomsten (hoewel ik het heerlijk vind om samen met een groep mensen

God te aanbidden). Juist omdat ik nogal op mezelf ben, vind ik boeken heel belangrijk. Ik heb altijd wel een paar interessante boeken in mijn koffertje of naast mijn bed.

Ik voel me dan ook opgetogen en bevoorrecht bij de gedachte dat dit boek tijdelijk jouw metgezel zal zijn. Ik hoop en bid dat je tijdens het lezen een beetje van mijn gezelschap zult genieten, en dat je daardoor meer van Gods genade en waarheid gaat zien. Ik hoop en bid ook dat de vertaling erin slaagt de hoofdzakelijk over te brengen van wat ik heb geprobeerd te zeggen. Ik weet dat ik daarop kan vertrouwen.

Ik hoop dat jullie je blijven onderdompelen in het verhaal aller verhalen, totdat wij elkaar weer ontmoeten in jullie mooie land met windmolens, dijken, fietsen en tulpen,

*In de liefde van de Vader,
Brian Doerksen
April 2010*

P.S. Als je door dit boek gezegend bent, zou ik het graag van je horen! Wil je me dan een e-mail sturen via mijn website (www.briandoerksen.com)?

Inleiding

Het beeld was verrassend en pakkend. Verwarrend zelfs.

Je zou het eigenlijk niet verwachten tijdens een zondagse dienst in onze eigen kerk.

Dit beeld, dat net een visioen was, deed me denken aan een tafereel uit de hippie-beweging: een groepje slordig geklede jonge mensen die een bord omhoog hielden.

Op het bord stond te lezen: MAKE LOVE, NOT WAR.

Maar terwijl ik ernaar bleef kijken, gebeurde er iets vreemds. Eén van de woorden begon voor mijn ogen te veranderen in een ander woord. Er stond nu: MAKE LOVE, MAKE WAR. En zodra dat ene woord veranderde, ervoer ik de aanwezigheid van God. Nu hield Hij het bord omhoog.

De vier woorden waren een klarenstoot, een waarschuwing geworden: een profetisch teken voor de moedige en vrije aanbidders, waar ook ter wereld.

Was dit echt zo?

Zou God zoiets provocerends zeggen?

Ik denk dat we allemaal weten dat liefde en oorlog het meest bepalend zijn in ons leven en dat we midden in een eeuwenoude oorlog zitten. We beseffen dat Satan nergens een grotere hekel aan heeft dan aan de getrouwen van het Lam die JHWH aanbidden. Wanneer we God aanbidden, doen we iets wat Satan lang geleden heeft opgegeven. De vijand doet er alles aan om te voorkomen dat wij God aanbidden, want als wij dat doen, herinnert Satan zich iets. Hij doet heel veel moeite om ons wijs te maken dat het niet echt oorlog is en dat er geen belangrijkere roeping in het leven is dan lief en aardig te zijn.

Hij is dan ook zeer opgelucht wanneer we ons zwaard neerleggen en ons terugtrekken uit de strijd.

En hij moet lachen wanneer we ontmoedigd raken en God niet langer liefhebben.

Wat God hier zegt, heeft inderdaad iets provocerends, maar het is niet iets waardoor we vallen. Hij daagt ons uit om op te staan!

Wat we op het bord zien, geeft aan wat we geloven over God en zijn karakter.

Als er nou eens op het bord stond: MAKE LOVE, NOT WAR, wat zouden we daaruit opmaken?

De God die in de Schrift wordt beschreven, zou dat bord niet omhoog houden! We hebben niet alleen liefde nodig, maar we moeten ook begrijpen dat de liefde op de eerste plaats komt, de liefde die Jezus aan ons heeft geopenbaard.

We kunnen zelfvoldaan terugkijken naar de hippietijd en zeggen: 'Ze richtten zich op de verkeerde liefde... en de verkeerde oorlog.' Maar beseffen we wel dat onze generatie hetzelfde heeft gedaan?!

Daarom geloof ik dat God dit bord speciaal voor onze generatie omhooghoudt.

God roept ons op lief te hebben *en* Hij roept ons op ten strijde te trekken. En de strijd waartoe God ons oproept, wordt altijd gevoerd ter wille van de liefde!

Er zijn veel manieren om uiting te geven aan de liefde en deel te nemen aan de strijd. Dat blijkt uit onze manier van leven, dienen, verdedigen en beschermen. Eén van de manieren waarop ik uiting geef aan de liefde en de strijd, is muziek maken.

Ik had nooit gedacht dat ik songwriter zou worden. Ik was nog maar net met God op weg, of er kwamen al liederen in me op. Sommige liederen waren oprechte en intieme uitingen van liefde. Andere waren wanhoopskreten in het heetst van de strijd.

En dat is zo verbazingwekkend aan aanbiddingsliederen: ze geven richting aan onze uitingen van liefde en strijd. Soms is het een liefdeslied, een manier om onze toewijding te uiten

naar de Ene die ons heeft verlost. Zulke liefdesliederen zullen de eeuwigheid vullen, terwijl we voortgaan op onze reis naar een steeds intiemere omgang met God. Andere liederen vuren ons aan en sterken ons voor de strijd. En die liederen worden soms met zo'n intensiteit gezongen en gespeeld dat onze vijanden ze zelfs horen en er bang van worden!

De geschiedenis uit 2 Kronieken 20 raakt een snaar in mij. De aanbidders liepen voor de soldaten uit, en tijdens hun aanbedding werd het hart van hun vijanden week van angst. Op die manier wordt er vandaag de dag nog aanbeden. En zo wil ik de rest van mijn leven aanbidden: hartstochtelijk, intiem en vol van Gods aanwezigheid!

Ik wil de rest van mijn leven in aanbidding doorbrengen, als een daad van liefde en strijd.

Ik hoop en bid dat de verhalen en waarheden achter mijn liederen jouw hart zullen aanzetten tot MAKE LOVE, MAKE WAR voor de heerlijkheid van God!

In de liefde van de Vader,

Brian Doerksen

The Shining Rose – Abbotsford, British Columbia, Canada

Bij de afgedrukte liederen

De Engelse teksten van de gebruikte liederen zijn integraal afgedrukt, met daaronder in een kleine letter een min of meer woordelijke vertaling.

Een aantal van deze liederen is verschenen in de bundel 'Opwekkingsliederen', vertaald op rijm en in het juiste ritme. Het zijn de nummers 1, 4, 6 en 9 in dit boek, respectievelijk: 'Come, now is the time to worship', 'Refiner's fire', 'Today' (As for me and me house) en 'Hallelujah (Your love is amazing)'.

En lijstje met alle vertaalde Opwekkingsliederen van Brian Doerksen staat achterin dit boek, in volgorde van de nummers, met de Nederlandse en de Engelse titel.

Come, Now Is the Time to Worship

Come, now is the time to worship

Kom, nu is de tijd om te aanbidden

Come, now is the time to give your heart

Kom, nu is de tijd om je hart te geven

Come, just as you are to worship

Kom, zoals je bent, om te aanbidden

Come, just as you are before your God

Kom, zoals je bent voor jouw God

Come

Kom

One day every tongue will confess

Op een dag zal iedere tong belijden

You are God

Dat U God bent

One day every knee will bow

Op een dag zal iedere knie zich buigen

Still the greatest treasure remains for those

Toch is de grootste schat weggelegd voor hen

Who gladly choose You now

Die nu met blijdschap voor U kiezen

Willingly we choose to surrender our lives

Gewillig maken we de keus ons leven over te geven

Willingly our knees will bow

Gewillig zullen onze knieën zich buigen

With all our heart, soul, a mind, and strength

Met heel ons hart, onze ziel, ons verstand en onze kracht

We gladly choose you now¹

kieszen we nu met blijdschap voor U

Hoofdstuk 1

Come, Now Is the Time to Worship

Vanaf het moment dat ik het begin van dit lied op een vroege septembermorgen in Londen door de lucht ‘hoorde’ zweven, wist ik dat er iets bijzonders aan de hand was.²

Halverwege de jaren '90 van de vorige eeuw was ik enigszins teleurgesteld geraakt in de aanbiddingsmuziek en de bediening daar omheen. Ik had genoeg van de wedijver, genoeg van de artiesten die zich op aanbiddingsmuziek stortten, alleen maar omdat zulke projecten meer geld in het laatje brachten. Ook werd ik geconfronteerd met mijn eigen oppervlakkigheid, als ik mezelf vergeleek met sommige van deze artiesten. Terugkijkend, zie ik dat ik een tijdlang door de woestijn trok; God wilde me op verschillende gebieden breken om me op een nieuwe manier te gebruiken.

Daarvoor had ik vijf jaar lang enig succes geboekt met liederen en muziekprojecten (stuk voor stuk een verrassing) en ook een paar mislukkingen meegemaakt (geen al te grote verrassing, maar wel ontmoedigend!). Ook had ik een belangrijk deel van die jaren besteed aan het najagen van mijn droom om het Vaderhart van God bekend te maken door muziek en drama, met de musical *Father's House*. Dat project kwam eind 1996, om verschillende redenen, tot een abrupt einde.³ Daardoor belandde ik op een dieptepunt, een punt waarop ik niet eens meer zeker wist of ik wel in God geloofde. Of misschien geloofde ik wel in God, maar was ik ervan overtuigd geraakt dat Hij het heelal eenmaal had opgewonden en ons daarna min of meer aan ons lot had overgelaten. In plaats van figuurlijk in een

hoekje te gaan zitten prullen – toen de musical eenmaal was geflopt – besloot ik binnen de kerk een plaats te zoeken waar ik een tijd lang kon meewerken aan de realisering van de visie van iemand anders, in plaats van mijn eigen visie in leven te houden. In zijn ontferming over onze kinderen en mijn vrouw Joyce, verplaatste God ons vervolgens naar Engeland.

Bij aankomst werden mij twee banen toebedeeld. Ten eerste werd ik aanbiddingspastor van de South West London Vineyard-gemeente, onder leiding van John en Eleanor Mumford. Mijn tweede taak was het opleiden van liedschrijvers en aanbiddingsleiders binnen de Vineyard-beweging in heel Engeland, Schotland en Ierland. In die tijd waren er in het Verenigd Koninkrijk en Ierland ongeveer vijfenzeventig Vineyard-kerken.

Het was een uitdaging om dat werk goed te doen, terwijl mijn hart nog steeds diep gekwetst was door de verwarring en de teleurstelling. Ik had echter lang genoeg in de kerk gewerkt om te weten hoe ik mensen, door persoonlijke aanbedding, op een effectieve manier in de nabijheid van God kon brengen. Dus ging ik gewoon aan de slag, in de overtuiging dat mijn gevoelens en het herstel van mijn hart uiteindelijk vanzelf zouden volgen. Ik herinner me dat ik een paar keer iets moest wegslikken voordat ik de aanbiddingsdienst kon leiden, omdat ik me afvroeg of God me misschien zou straffen voor wat ik in het openbaar deed, terwijl ik in stilte twijfelde aan zijn bestaan – of op zijn minst aan zijn goedheid en zijn bemoeienis met zijn kinderen. Maar wat moest ik anders? Ik wist genoeg over de andere grote filosofieën en religies om te beseffen dat niets anders het leven en de dood zin gaf, dat niets anders mijn hart kon bevredigen en mijn geest kon opwekken.

Meestal stond ik 's ochtends vroeg op, nog voordat de kinderen wakker werden, om een verkwikkende wandeling te maken. Het was een dagelijkse, lichte vorm van lichamelijke beweging en een gelegenheid om mijn gedachten te ordenen voordat de dag begon. Bovendien was het een tijd om te bidden, te zingen en bijbelteksten op te zeggen. Tijdens één van die wandelin-

gen hoorde ik het. Het idee zweefde door de lucht, en op dat moment veranderde mijn leven opnieuw. Ik stemde af op de zogenaamde ‘aanbiddingsfrequentie’ – die invloedssfeer waar God volkomen reëel is – en onmiddellijk ervoer ik zijn nabijheid zoals ik die in geen tijden had ervaren. Intuïtief wist ik dat ik afstemde op Gods uitnodiging, de uitnodiging die dag aan dag wordt uitgezonden, zoals beschreven in Psalm 19:

De hemel verhaalt van Gods majesteit, het uitspansel roemt het werk van zijn handen, de dag zegt het voort aan de dag die komt, de nacht vertelt het door aan de volgende nacht. Toch wordt er niets gezegd, geen woord gehoord, het is een spraak zonder klank. Over heel de aarde gaat hun stem, tot aan het einde van de wereld hun taal (vers 1-4).

De oproep om te aanbidden klinkt onophoudelijk. Zijn geluid weergalmt in elke taal en cultuur. . . en ik hoorde daarvan een klein stukje in het Engels, in de hoofdstad van Engeland, op die ochtend in september. Het is verbazingwekkend hoe groot een klein fragment van ‘Gods inspiratie’ kan zijn!

Toen het idee er eenmaal was, bleef ik het telkens weer zingen om het niet kwijt te raken. (Ik heb verhalen van liedschrijvers gehoord die een briljant idee hadden, maar het kwijtraakten, omdat ze het niet vaak genoeg zongen om het vast te houden, het niet opschreven of het niet op een of andere manier vastlegden.) Eenmaal thuis, rende ik naar boven, naar de piano op zolder, en begon het idee keer op keer te spelen. Ik sloeg de melodie op in mijn geheugen en noteerde een paar noten en zinnen die in mij opkwamen. In die paar minuten voordat ik aan mijn favoriete dagelijkse klus begon – mijn kinderen naar school brengen – lukte het me om de grondgedachte van het eerste deel van het lied op papier te zetten. De details van de wandeling met de kinderen die ochtend herinner ik me niet meer. Gewoonlijk worden ze gek van me omdat ik rare liedjes zing – alles wat ik zie roept een lied in me op, en ik vind het leuk als ze zich voor me schamen omdat ik zo raar doe. Dat behoort

tot de taakomschrijving van een vader. Ik neem aan dat ik die ochtend geen rare liedjes heb gezongen... alleen de melodie die God me had ingegeven.

De rest van die week bleef ik dat lied zingen – 's ochtends, 's middags en 's avonds. Een lied schrijven heeft wel iets van een bevalling; het beheerst je gedachten volledig.

Als je me had verteld dat dit lied de wereld over zou gaan, in talloze talen vertaald zou worden en door tientallen artiesten zou worden opgenomen, dan had ik waarschijnlijk ongelooflijk gegrinnikt... maar misschien ook wel gezegd: 'Inderdaad, zo zal het gaan.' Ik merkte dat God bezig was iets bijzonders te ontwerpen en te bouwen, en dat ik door zijn genade werd toegelaten tot de benedenverdieping.

Ongeveer een week later had ik het gevoel dat het lied in principe af was. Voor mijn doen is dat tamelijk snel – soms ben ik maanden met een lied bezig en verandert het een aantal keren van opzet. De zondag daarop probeerde ik het lied uit in onze thuisgemeente, de South West London Vineyard.⁴

Het lied sloeg meteen aan. Een paar weken later hoorde ik dat het zelfs al in Zuid-Afrika werd gebruikt. Mensen die geïnteresseerd zijn in de Vineyard-beweging of er een band mee hebben, brengen tijdens hun reis door Londen vaak een bezoek aan onze kerk. Soms nemen ze dan liederen mee naar huis of naar een andere plaats. Tot mijn grote verbazing hoorde ik dat het lied al naar het andere eind van de wereld was gereisd. Ik had wel eens gehoord dat een lied zich snel verspreidt, maar dat het nu een lied betrof dat ik had geschreven, was gewoon ongelooflijk!

Maar wat nog ongelooflijker is: ik heb dat lied geschreven op een dieptepunt in mijn leven – het punt waarop een project van mij op een gigantische manier was mislukt, het punt waarop ik ernstige twijfels had over deze hele 'christelijke bediening' en het dienen van God. Dat verklaart echter wel een paar van de woordkeuzen die ik heb gemaakt.

Als iemand op een hoogtepunt in zijn leven dezelfde melodie en openingszin had ontvangen, dan had het lied er volgens mij ongeveer zo uitgezien:

Kom, nu is de tijd: aanbid Hem
Kom, nu is de tijd, dus prijs je God
Kom, doe nu je best, aanbid Hem
Kom, geef je geheel en prijs je God
Kom

Als dat lied was geschreven door iemand die het voor de wind ging, had de nadruk waarschijnlijk meer gelegen op het goede dat we kunnen doen voor God – maar ik voelde me gebroken. Ik moest leren dat ik mocht komen om God te aanbidden zoals ik was, en dat Hij me aannam, ook al was mijn leven niet op orde. Ik moest leren dat aanbedding een zaak van het hart is, niet van onze prestaties. En dus schreef ik zinnen als ‘geef je hart’ en ‘zoals je bent voor jouw God’, omdat ik juist die feiten opnieuw onder ogen moest zien. Ik moest leren dat die zinnen de waarheid waren. Daar ben je als liedschrijver voortdurend mee bezig – afstand nemen van wat je hebt geschreven en je afvragen: ‘Is het waar wat daar staat? Moet ik dat op dit moment in mijn leven tegen God zeggen?’

Zal ik je het geheim van een liedschrijver verklappen?

In feite schrijven we de liederen voor *onszelf*. In zijn genade geeft God die liederen soms door aan andere mensen, maar we schrijven eigenlijk gewoon wat wij zelf nodig hebben om geestelijk en lichamelijk gezond te blijven! Daar is volgens mij niks mis mee. Daarom raad ik schrijvers van aanbeddingsliederen aan om niet langer liederen te willen schrijven die in kerken overal ter wereld gezongen zullen worden, maar om een lied te schrijven dat ze in hun stille tijd voor God durven zingen.

Het eerste deel van het lied schreef ik dus als een dringende uitnodiging van God. De sleutelementen waren *kom, nu, tijd, hart* en *zoals je bent*. Het tweede deel van het lied verwoordt het contrast tussen ‘*one day*’ (eens), de dag die nog moet komen, en de wonderlijke schat die we ontvangen als we er nu voor kiezen God te aanbidden: de schat van een relatie met God.

Je moet het zo zien: aanbedding is realiteit.

Je bewust zijn van God, omgaan met Hem en op Hem ge-